

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/04-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. C., K., zastúpenej advokátkou JUDr. A. S., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia základných práv podľa v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného pozemkového úradu v Komárne v konaní vedenom pod sp. zn. 173/92-Z-1066 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 39/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2004 doručená sťažnosť Ing. A. C., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obvodného pozemkového úradu v Komárne (predtým Okresný úrad v Komárne, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, a pôvodne Pozemkový úrad v Komárne - ďalej len „pozemkový úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. 173/92-Z-1066 a Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 39/03.

Z obsahu sťažnosti a z priložených písomností vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti:

1. Sťažovateľka si 22. novembra 1991 podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku uplatnila reštitučný nárok na vydanie pôdohospodárskeho majetku odňatého jej starej matke.

S Poľnohospodárskym družstvom vo Vrbovej nad Váhom (ďalej len „povinná osoba“) došlo k podpísaniu dohody o vydaní nehnuteľností a pozemkový úrad 14. mája 1992 svojim rozhodnutím sp. zn. 38/173/92-R-365 uvedenú dohodu schválil a v dôsledku tejto právnej skutočnosti došlo k obnoveniu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky k odňatým nehnuteľnostiam.

Pozemkový úrad svojim rozhodnutím z 12. júna 1995 sp. zn. 173/92-Z-1066 nariadil obnovu konania, v ktorom pôvodne vydal rozhodnutie sp. zn. 38/173/92-R-365 o schválení dohody o vydaní reštituovaných nehnuteľností sťažovateľke.

Proti uvedenému rozhodnutiu o nariadení obnovy konania podala sťažovateľka odvolanie, Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky však rozhodnutím z 3. novembra 1995 sp. zn. 6541/95-430-Ma napadnuté rozhodnutie potvrdilo, a tým sa predmetné rozhodnutie o nariadení obnovy konania stalo právoplatným. Dňa 30. novembra 1995 povinná osoba oznámila sťažovateľke, že odstupuje od dohody o vydaní nehnuteľností uzatvorenej 23. marca 1992.

Sťažovateľka namietala, že napriek právoplatnému nariadeniu obnovy predmetného konania a odstúpeniu povinnej osoby od dohody o vydaní nehnuteľností pozemkový úrad 25. novembra 1996 vydal rozhodnutie sp. zn. 146/261/96-G, ktorým rozhodol, že neschvaľuje dohodu o vydaní nehnuteľností uzatvorenú 23. marca 1992 medzi sťažovateľkou a povinnou osobou. Sťažovateľka síce podala odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu, krajský súd však rozsudkom č. k. 11 S 44/97-12 z 30. novembra 1998 napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky *„neschváliť neexistujúcu dohodu o vydaní nehnuteľností, v ktorej veci už bola právoplatne nariadená obnova konania, a navyše zo strany druhého účastníka došlo aj k odstúpeniu od uzavretej dohody, nie je možné inak kvalifikovať len ako zbytočné prieťahy v konaní.“*

Sťažovateľka ďalej uviedla, že jej ústavná sťažnosť „sa týka obnovy konania ako správneho konania podľa rozhodnutia Č. j.: 173/92-Z-1066 zo dňa 12. 6. 1995, k dnešnému dňu meritórne nerozhodnutej“, a upresnila, že „sťažujem sa, že plynutím času od 1. 1. 1996 nevydaním meritórneho rozhodnutia vo veci samej, t. j. o mojom vlastníckom práve pod obnovou konania, došlo k zbytočným prieťahom“.

Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že „správny orgán počnúc od nariadenia obnovy konania nemal vytvorený a ustálený relevantný právny názor na spôsob definitívneho rozhodnutia mojej reštitučnej veci“. Podľa právneho stanoviska niektorých úradov (napr. katastrálneho úradu) v danej veci dochádzalo ku konkurencii vlastníctva k tým istým pozemkom, ktoré tvorili predmet reštitúcie, ale aj napr. dedičstva a navyše tieto mali údajne spadať aj do režimu pozemkových úprav, pričom pozemkový úrad pri posudzovaní nárokov sťažovateľky podľa jej názoru kvalifikovane nepostupoval a navyše bol nečinný. Sťažovateľka opakovane navrhovala vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci, pozemkový úrad však jej návrhom nevyhovел, ale vydal rozhodnutia, ktoré boli zo strany nadriadených orgánov v odvolacích konaniach zrušené. Napr. 15. augusta 2000 pod sp. zn. 2000/00295-G pozemkový úrad vydal rozhodnutie, ktorým nariadil v lokalite, kde sa pozemky, ktoré sú predmetom reštitúcie, nachádzajú, čiastočné pozemkové úpravy. Proti tomuto rozhodnutiu však sťažovateľka podala odvolanie, pričom jej odvolaniu bolo vyhovené a napadnuté rozhodnutie bolo zrušené. Ďalším rozhodnutím sp. zn. 2000/00295/22-G z 8. septembra 2000 pozemkový úrad konanie o reštitučných nárokoch sťažovateľky prerušil až do vyriešenia predbežnej otázky. „Z dôvodu nedostatku vnútorného prostriedku právnej nápravy, proti prerušovaciemu rozhodnutiu som podala sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasbourgu, ktorá bola zaregistrovaná pod číslom 67199/01.“ Pozemkový úrad 9. mája 2002 vydal ďalšie rozhodnutie sp. zn. 2002/00149-G, ktorým konanie o nariadených čiastočných pozemkových úpravách zastavil. Aj proti uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie, ktorému odvolací orgán vyhovel, rozhodnutie pozemkového úradu o zastavení konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pozemkový úrad ďalším, v poradí tretím svojím rozhodnutím sp. zn. 2003/00122-G z 5. marca 2003 týkajúcim sa čiastkových pozemkových úprav v spornej lokalite rozhodol tak, že konanie o čiastočných pozemkových úpravách prerušil.

Podľa názoru sťažovateľky uvedený postup pozemkového úradu „*nemožno kvalifikovať inak, len ako prietahy v konaní.*“ Sťažovateľka poukázala na to, že pozemkový úrad mal o jej reštitučnom nároku už po zrušení pôvodného rozhodnutia rozhodnúť tak, „*že buď prizná vlastnícke právo k odňatým pozemkom, alebo neprizná a súčasne rozhodne o práve na náhradu. Správny orgán od 1. 1. 1996 takto neučinil, rozhodnutie po obnove konania dodnes nevydal, čím došlo k naplneniu porušenia môjho sťažovaného základného práva podľa Čl. 46 ods. 1 v spojitosti s Čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*“

2. Z dôvodu nečinnosti pozemkového úradu v konaní o jej reštitučných nárokoch sťažovateľka „*podľa § 244 a nasl.*“ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) 10. júla 2003 podala na krajskom súde žalobu na nečinnosť pozemkového úradu. Vec bola na krajskom súde zaevidovaná pod sp. zn. 11 S 39/03.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka ani „*po uplynutí skoro pol roka od podania žaloby*“ nedostala žiadne vyrozumienie od krajského súdu „*a nedošlo ani k vytyčeniu pojednávania vo veci samej*“, vyčerpala aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v predmetnom konaní pred krajským súdom podala sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Predseda krajského súdu však jej sťažnosť neuznal za dôvodnú.

Keďže sťažovateľka je toho názoru, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 11 S 39/03 došlo k zbytočným prietahom, domáha sa „*vyslovenia porušenia môjho základného práva garantovaného v Čl. 48 ods. 2 ústavy*“.

3. Sťažovateľka ďalej uviedla, že: „*Je nespochybnovateľnou a nevyvrátiteľnou právnou skutočnosťou, že v dôsledku právom relevantného uplatnenia práva na reštitúciu, som súčasne sa stala nositeľkou základného ľudského práva podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastníť majetok.*“

Z pohľadu tejto ústavnej sťažnosti je irelevantné, či budem mať prinavrátený pôvodný majetok, alebo mi bude priznané právo na náhradné pozemky. Právo vlastníť majetok v dôsledku reštitučného konania tak, ako to garantuje Ústava SR v Čl. 20 ods. 1 nie je popierateľné.

Sťažovateľka vyše 8 rokov čakám na ukončenie tejto mojej reštitučnej veci. Je to pre mňa veľká fyzická i duševná záťaž. Z prijatého nájomného splácam vysoké dane a zbytok nájomného musím venovať na udržiavanie domovej nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v lokalite nerozhodnutých pozemkov.

V dôsledku nevydania meritórneho rozhodnutia o mojom nespochybnovateľnom pozemkovom vlastníctve bola som zbavená vykonávať aj práva spojených s vlastníctvom, hlavne disponovať ním. (...).

Sťažovateľka s touto mojou ústavnou sťažnosťou sa sťažujem na porušenie môjho základného ľudského práva vlastníť majetok, garantovaného v Čl. 20 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého došlo zo strany správneho orgánu v správnom konaní s priet'ahmi, s použitím Čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

S poukazom na ustanovenie § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. u. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške jedného milióna slovenských korún. Túto svoju žiadosť odôvodnila pocitom tlaku, znemožnením užívania a nakladania s majetkom, neustálym stresom, psychickou a zdravotnou záťažou v dôsledku toho, že správny orgán konal s priet'ahmi. Poukázala na to, že v čase uplatnenia reštitučného nároku mala 70 rokov a v čase podania tejto sťažnosti ústavnému súdu už 81 rokov.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1. Základné právo Ing. A. C. podľa čl. 46 ods. 1 v spojitosti s Čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Obvodného pozemkového úradu v Komárne (predtým Okresným úradom v Komárne odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného

hospodárstva) v konaní vedenom pod sp. zn. 173/92-Z-1066 zo dňa 12. 6. 1995, v spojitosti s rozhodnutím Č. j.: 38/173/92-R-365 zo 14. 5. 1992, pod obnovou konania porušené bolo.

2. Obvodnému pozemkovému úradu v Komárne prikazuje, aby v konaní sp. zn. 173/92-Z-1066 dňa 12. 6. 1995, v spojitosti s rozhodnutím Č. j. 38/173/92-R-365 zo 14. 5. 1992, konal bez zbytočných prietáhov.

3. Základné právo Ing. A. C. podľa čl. 48 ods. 2 v spojitosti s Čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 39/03 porušené bolo.

4. Krajskému súdu prikazuje, aby v konaní sp. zn. 11 S 39/03 konal bez zbytočných prietáhov.

5. Ing. A. C. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000.- Sk (slovom jedenmilión slovenských korún), ktoré jej je Obvodný pozemkový úrad v Komárne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Obvodný pozemkový úrad v Komárne je povinný nahradiť Ing. A. C. trovy konania vo výške podľa rozhodnutia Ústavným súdom SR na účet advokátky JUDr. A. S., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je jednak namietaná nečinnosť orgánu verejnej správy, *in concreto* ide o namietané priet'ahy v konaní pozemkového úradu sp. zn. 173/92-Z-1066, v dôsledku ktorých malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2, ale aj čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy. Okrem toho predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 39/03.

1. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy pozemkovým úradom

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

1. 1. Podľa § 250t ods. 1 OSP (v znení zákona č. 424/2002 Z. z.) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd konštatuje, že konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré bolo do nášho právneho poriadku zavedené od 1. januára 2003, je súčasťou správneho súdnictva, v ktorom konajú všeobecné súdy (v danom prípade je to krajský súd). Sťažovateľka teda mala v správnom súdnictve podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy účinné a dostupné právne prostriedky nápravy proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktoré napokon aj využila, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o jej námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. 2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v danom prípade, sťažovateľka tvrdí, že k nemu dochádza zbytočnými priet'ahmi v konaní pozemkového úradu sp. zn. 173/92-Z-1066. Takýto skutkový stav však zodpovedá základnému právu vyplývajúcejmu z čl. 48 ods. 2 ústavy, na ktorý (skutkový stav) sa vzťahujú závery uvedené v bode 1. 1 časti II tohto rozhodnutia.

Inak treba považovať sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ak ústavný súd nezistí priamu súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť návrhu a tento odmietne (napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 31/98, I. ÚS 12/01).

Zjavná neopodstatnenosť v tejto časti sťažnosti spočíva v nesúlade medzi jej skutkovou a právnou stránkou. Sťažovateľka skutkovo opisuje a namieta nečinnosť pozemkového úradu v konaní vedenom pod sp. zn. 173/92-Z-1066, označila však porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Právo na konanie bez zbytočných priet'ahov však zakotvuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný sťažnostným návrhom. To okrem iného znamená, že ústavný súd môže konať len o namietanom porušení práv, ktoré uviedla sťažovateľka, konaním, ktorým podľa jej tvrdenia došlo k porušeniu jej základných práv. Ak konaním, ktoré uvádza sťažovateľka, nemožno zasiahnuť do ňou označených práv, tak ide o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (*mutatis mutandis* III. ÚS 203/02).

1. 3. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že nielen postup pozemkového úradu (pozri bod 1. 1 časti II tohto uznesenia), ale ani rozhodnutie pozemkového úradu ako rozhodnutie verejnej správy podľa § 244 a nasl. OSP nie je z preskúmania súdov v správnom súdnictve vylúčené. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka má v správnom súdnictve podľa cit. ustanovení Občianskeho súdneho poriadku aj na ochranu svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (ktorého porušenie inak v *petite* svojej sťažnosti ani

neoznačila) účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o tejto časti sťažnosti.

2. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu

Ako to ústavný súd už v bode 1. 2 časti II tohto rozhodnutia konštatoval, podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 3/00).

Zo spisu týkajúceho sa napadnutého konania, ktorý si ústavný súd nechal predložiť, vyplýva, že krajský súd sa zjavne nedopustil takých prietáhov, ktoré by bolo možné po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie považovať za porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Po doručení žalobného návrhu sťažovateľky vo veci nečinnosti pozemkového úradu krajskému súdu 15. júla 2003 konajúca sudkyňa po naštudovaní veci 4. septembra 2003 zaslala opis žaloby protistrane s tým, aby sa k nej v tridsaťdňovej lehote písomne vyjadrila a zároveň si vyžiadala predmetný administratívny spis od žalovanej strany. Žalovaná strana zaslala krajskému súdu svoje písomné stanovisko 16. októbra 2003 a následne bolo vo veci nariadené pojednávanie na 27. február 2004, na ktorom bolo vydané

nasledovné rozhodnutie: „Žalovaný – Obvodný pozemkový úrad v Komárne – je povinný konať v nariadenej obnove konania, vedenej na tomto správnom orgáne pod č. j. 173/92-Z-1066 zo dňa 12. 6. 1995 v spojení s rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR dňa 3. 11. 1995 č. 654/95-430-Ma o reštitučnej veci žalobkyne podľa zák. č. 229/1991 Zb. po neb. M. C., rod. H. a rozhodnúť v lehote 60-tich dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia. (...).“ Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16. apríla 2004.

Z uvedeného vyplýva, že procesné úkony krajského súdu v napadnutom konaní v podstate plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky, čo je hlavným účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (II. ÚS 61/98). Postup krajského súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné vzhľadom aj na celkovú dĺžku konania kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Pretože s ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup krajského súdu mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2004